

за семейството, за дето пиянствува и скита по кръчми и кафенета.

Нено говори дълго и сладкоречиво. Привежда много примѣри да убеди сина си да напусне пиянитѣ си другари. Ала Николчо не слушаше думитѣ на баща си, а си кроеше нѣщо въ ума. Той стана и тръгна къмъ зимника. И тъкмо що се тъкмѣше да влѣзе вжтре, изъ вратата изкокна, като буря, желта, погрозняла и почервеняла отъ ядъ жена. Тя бѣ майка му, която викна да реве.

— Обраха ни, обрали сж ни! викаше съ все гърло развълнуваната Неновица и въртѣше въ ржката си камъка, що бѣ изнесла изъ зимника. О, Боже, бѣхъ си скрила паритѣ въ дувара между камънитѣ, нѣкой влѣзълъ и ги открадналъ. Какво да правя сега? Оле-ле, елате бе, Нено, Николчо да потърсимъ... Отидоха ми парицитѣ! Всичкитѣ!...

Като чу този викъ и плачъ, чорбаджи Нено излѣзе отъ стаята, отиде при жена си и почна нетърпеливо да я пита: — Какви пари си изгубила? Много ли бѣха? де бѣше ги скрила?

— Моитѣ пари, бащинитѣ ми пари, златнитѣ пари, герданътъ, нанизътъ, рубийкитѣ, татовитѣ, жълтици, маминитѣ парици. Оле-ле, осиромашахъ, що ще правя?

— Тая работа трѣбва да е извършилъ нашъ Никола, думаше Нено и лицето му жълтѣ отъ ядъ. Да не си ги крила въ зимника. Плачи сега...

— Я ела тука, изрева Нено на сина си.

Тази работа е твоя. Кажи, де дѣна майчинитѣ си пари! Много ли бѣха? Казвай!

Николчо мълчи. Дига гузно рамене, мига...

Азъ се чудя, отъ де зема пари той да харчи съ своитѣ другари чапкъни! Онази вечеръ той далъ